

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

arbetarmakts nyhetsbrev 71 (36/00) – 001031

arbetarmakt.com

Innehåll

Palestina: Seger åt den nya intifadan!

PALESTINA: SEGER ÅT DEN NYA INTIFADAN!

Resolution från FRKI, 20 oktober 2000

Den 28 september besökte oppositionsledaren och Likudbossen Ariel Sharon platsen där Al Aqsa moskén ligger på Tempelberget i östra Jerusalem, en plats som är helig för muslimerna.

Detta var en kalkylerad provokation av en aggressiv antiarabisk rasist som är erfaren i konsten att slakta palestinier sedan fyra decennier. Han var inblandad i massakrerna i lägren Sabra och Chatila 1982 och var arkitekten bakom de judiska bosättningarna på Västbanken 1980, när han var bostadsminister.

Han begav sig till platsen trots varningar och med premiärminister Baraks fulla välsignelse. Skyddad av 3 000 poliser i ett drag som inneslöt sionisternas totala förkastande av palestiniernas krav på delaktighet i suveräniteten över Jerusalem.

Vid fredagsbönen nästa dag ockuperade polisen torget utanför Al Aqsa. Hundratals ungdomar gav utlopp för sin ilska över den israeliska polisen genom att kasta sten. Istället för att använda tårgas och andra metoder för att kontrollera massan, var urskillningslöst användande av gummikulor på nära håll vilket ledde till fyra människors död och skadade hundratals av de tusentals människor som samlats där för att be. Den beväpnade palestinska polisen (PNA) svarade inte med vapen under flera timmar.

Denna brutala attack utlöste en intifada i de ockuperade områdena på Västbanken och Gazaremsan. Under de följande tre veckorna dödades mer än 130 människor, den stora majoriteten palestinier. Var femte av dem som dödats är under 17 år; den tolvårige Mohammed al-Dura sköts ner i ett regn av kulor på Gazaremsan av israeliska soldater i hela världens åsyn.

En del slaktades av beväpnade stridshelikoptrar och till med av antitanksraketer. Andra dödades av israeliska bosättare, medan de arbetade på sina fält. De flesta har dräpts av eld från krypskyttar.

Vid sidan av händelserna på Västbanken och i Gazaremsan ägde det rum ett spontant utbrott av våldsamheter över hela Galiléen, där merparten av Israels araber lever och utgör den överväldigande majoriteten av befolkningen. De större väggarna blockerades och stenkastande demonstranter drabbade samman med polisen. Tretton dödades av de israeliska försvarsstyrkorna (IDF) eller av gäng av sionistiska våldsverkare på härjningståg i de arabiska förorterna.

Provokationen på Tempelberget var den gnista som antände en brasa av klagomål och frustrationer som byggts upp under sju år, ända sedan undertecknandet av Osloavtalet i september 1993.

Intifadan är en heroisk demonstration av att tillämpningen av detta avtal på sju år inte har lett till att det palestinska självbestämmandet kommit närmare förverkligande, utan gjorde deras nationella förtryck värre. De har givits begränsad autonomi i uppstyckade bitar av Västbanken. I utbyte har de fått bevittna expansionen av väpnade judiska bosättningar, demolerandet av sina hem och stöld av deras vattentillgångar, godtyckliga gripanden och tortyr i sionistiska fängelser och fortsatt

superexploatering som grovarbetare i Israel.

Nu har de sagt att det räcker! Den fortsatta existensen av den sionistiska staten Israel och palestiniernas fullständiga demokratiska nationella rättigheter för sin egen stat är oförenliga.

PLO och Arafat har lett in folket i en fruktansvärd katastrof i förbund med den arabiska bourgeoisien i de omgivande staterna och under tryck från imperialismen och Israel. Mellan den sista intifadan 1987 och Osloavtalet dödades 1 200 palestinier innan folket, utmattat, leddes av Arafat till avtalet i september 1993. Denna gång har befolkningen i de ockuperade områdena bakom sig erfarenheten av den korrumperade och repressiva palestinska nationella myndigheten (PNA).

Sextio procent av PNA:s budget används av Arafat till byråkratin och säkerheten, bara två procent till infrastruktur. Officiellt har hundratals miljoner dollar försvunnit in på hans anhängares utländska bankkonton. Hans kumpaner kontrollerar kommersiella monopol och hans väpnade polis fängslar hans kritiker inom PLO eller bland Hamas militanter. Fientligheten hos många inför förnyade samtal med Israel, vapenstillstånd och ny fredsprocess, speglar en delvis växande ilska gentemot PLO och dess förräderier. Intifadan får inte upphöra förrän ett nytt ledarskap har skapats inom den palestinska motståndsrörelsen och PLO, Fatah och Arafat sopas åt sidan.

Vägen till Osloavtalet

Under tjugo år – sedan det arabiska nederlaget i kriget 1973 – har PLO:s ledarskap i princip accepterat att deras kamp för självbestämmande för det palestinska folket inte skulle leda till att den sionistiska staten Israel krossades och ersattes av en ickereligös demokratisk stat i hela det palestinska mandatområdet. Tanken på en ministat föddes – en plan för en stat som omfattade Västbanken och Gaza i någon sorts konfederation med Jordanien.

Denna idé om en ministat gjorde narr av det palestinska självbestämmandet, ett förnekande av dess genuint demokratiska och nationella innehåll. Under 80-talet förflyttade sig PLO allt mer i riktning mot en kompromiss med sionismen. I december 1988 förklarade Arafat i Genève för FN att PLO erkände Israels rätt att existera.

I ökad utsträckning började den palestinska bourgeoisien i förskingring under 80-talet uppleva att deras egen begränsade klass självbestämmande kunde tillgodoses av den minsta lilla territoriella enklav – ett landfragment på vilken den kunde hissa den palestinska flaggan, en bekvämlighetsflagga; ett juridiskt område i vilket den kunde registrera sina finansiella och kommersiella intressen som den hade världen över hellre än att helt enkelt, eller i huvudsak, göra det i de ockuperade områdena.

Det minsta de hoppades på var att denna stat skulle vara en levande, dynamisk och självförsörjande enhet förmögen att svara för massornas behov. Vad mera var att PLO:s finansiärer i de konservativa gulfmonarkierna hela tiden pressade på för att få till stånd en överenskommelse, även om de var för rädda för öppen kapitulation för ett ohejdbart och målmedvetet Israel.

Gulfkriget 1991 övertygade dessa oljemonarkier om att mäktiga arabiska nationalstater som Irak kunde utgöra mer av ett hot mot deras egen makt än Israel. Arafats stöd till Saddam Hussein gav dem möjligheten att upphöra med sin betydande finansiering av PLO och få Arafat att söka fred.

Dessutom avlägsnade Sovjetunionens och stalinismens kollaps en stötta mot trycket från USA-imperialismen. Slutligen minskade intifadans utmattning i de ockuperade områdena trycket på Arafat. PLO varken ville ha eller organiserade intifadan. När den bröt ut försökte de dirigera den i syfte att inte förlora kontrollen över den till de islamistiska grupperna – framför allt Hamas. Efter att ha använt och exploaterat den men inte beväpnat den tillräckligt, lät PLO den tyna bort. Detta gav upphov till en stark känsla av att någon slags politisk överenskommelse skulle kunna medföra lättnader från den dagliga och nedtryckande brutaliteten från den israeliska militära ockupationen.

Valet av Arbetarpartiet i juli 1992 marginaliserade Likuds expansionistiska flygel av sionismen. Medan föga skilde Likudblocket från Arbetarpartiet vad gällde den inhemska ekonomiska politiken, blev de i växande utsträckning oense om sättet att lösa den palestinska frågan. Likud var mer och mer för bosättningar som pekade i riktning mot annektering. I grunden baserades detta projekt på Likuds behov av att konsolidera sin väljarbas inom Israels orientaliska judiska gemenskap, av vilken en växande andel, efter att ha upplevt minskande ekonomiska utsikter i Israel, utgjorde den stora massan av bosättare.

I kontrast till detta fruktade Arbetarpartiet i ökad utsträckning de konsekvenser som ett ändlöst krig skulle ha på det gamla klassamarbetsblocket i Israel. Israels markanta ekonomiska tillbakagång har sett arbetslösheten bland israeliska judar skjuta i höjden, vilket både ytterligare undergrävde den judiska klassamarbetsenheten och minskade behovet av billig arabisk arbetskraft. Premiärminister Rabins "agrara" flygel av Arbetarpartiet var tvungen att acceptera det avgörande argumentet från den proeuropeiska fraktionen kring Perez: Arbetarpartiets regering kunde få en lösning som inte gav någon suveränitet till palestinierna, men som kunde få stopp på Israels ekonomiska och diplomatiska isolering i regionen.

Dessutom kunde en överenskommelse som var acceptabel för den europeiska och amerikanska imperialismen förmå dem att lyfta bort det finansiella ansvaret för rekonstruktionen av de ockuperade områdena från Israels ansträngda budget. Israel har en hel del att vinna på en överenskommelse.

Investeringar från USA-ägda multinationella företag kunde läggas till de 5 miljarder dollar om året som Clintons administration redan gett. Sauderna kunde förväntas att sluta straffa arabiska företag som handlade med Israel. På lite längre sikt kunde Israel genom investeringar och handel med arabstaterna – vilket blockerats efter kriget 1967 – öka sin penetration av regionala marknader.

Osloavtalets karaktär

Det fredsavtal som förhandlats fram i Norge och som undertecknades i Washington den 13 september 1993, var det största slag som dittills utdelats mot palestinierna sedan de fördrivits från sitt land 45 år tidigare.

Det första elementet av förräderi ligger i PLO:s officiella diplomatiska erkännande av "Israels rätt att leva inom erkända gränser", vilket legitimerade pogromerna och de påtvingade befolkningsförflyttningarna som sionismen genomförde under 1947-48 mot det palestinska folket. Det sanktionerade resultatet av ett krig i vilket Israel grundades på 73 procent av det palestinska mandatområdet av 33 procent av dess (judiska) befolkning.

De nya autonoma områden som överenskoms i Oslo omfattar mindre än 30 procent av hela det palestinska folket. De fyra miljonerna palestinska flyktingarna – nu den största och längst existerande befolkningen av denna typ någonstans – fick veta att de kunde glömma varje tanke på att återvända eller få kompensation.

För det andra tilldelar denna överenskommelse för alltid den 18 procent stora arabiska minoriteten i Israel permanent status som andra klassens medborgare, utan hopp om återförening med sina palestinska bröder och systrar. Utsatta för våldsam antiarabisk rasism, getthoiserade och superexploaterade inom några få sektorer av ekonomin, tvingas de konkurrera om jobben med sina arabiska bröder på andra sidan den gröna linjen.

För det tredje förrådde PLO palestinierna i Gaza och på Västbanken. Genom att förkasta verklig suveränitet över det territorium de har tillerkänts av Israel, övergav PLO de legitima nationella strävandena hos palestinierna för sin egen stat, i utbyte mot en övervakad serie minibantustans med begränsade befogenheter.

Överenskommelsen innebar att israeliska trupper skulle dras tillbaka från Gaza och Jeriko på Västbanken. En polisstyrka från PLO skulle ersätta dem och den israeliska militäradministrationen över dessa områden ersättas av en PLO-administration av turism, välfärd, hälsovård och beskattning. Inget av detta berör statsmaktens kärna – dvs. suveräna politiska institutioner, med kontroll över alla det civila samhällets områden, förmågan att sluta diplomatiska avtal och skapa en armé för att försvara sina gränser.

Osloavtalet var konstruerat för att segregera palestinierna i enklaver omgivna av gränser som kontrolleras av israelerna, med insprängda bosättningar och vägar till bosättningarna som i realiteten kränker områdenas integritet. Stöld av land och husdemoleringar fortsatte obehindrat efter Oslo.

Bosättningarna – beväpnade till tänderna – expanderade: 200 000 israeliska judar till i Jerusalem, 200 000 mer i Gaza och på Västbanken. Israelerna insisterar på sin rätt att upprätthålla väpnad närvaro utanför arabiska befolkningscentra, vilka omedelbart kan sättas in mot palestinierna.

Under tiden har minsta lilla steg som tagits i riktning mot palestinsk suveränitet försenats eller upphävts i enlighet med Israels godtycke. Givetvis speglade och kanaliserade mordet på Rabin,

Osloavtalets arkitekt i Israel, och valet av Likud (motståndare till Osloavtalet) till makten 1996, omfattande sociala krafter inom Israel som vänder sig mot varje eftergift till palestinierna. Dessa krafter garanterade att föga kunde åstadkommas när Barak och Arbetarpartiet kom till makten 1988 i form av en svag koalitionsregering. I själva verket har inte någon överenskommelse i någon grundläggande fråga uppnåtts med palestinierna och Barak har i ännu mindre utsträckning än Netanyahu gått PLO till mötes.

Tillbakadragandet från södra Libanon i maj i år var snarare en del av Israels diplomatiska dans med Syrien. Ingen omgruppering av IDF-styrkorna har genomförts på Västbanken, och istället har antalet bosättare ökat. Inga bindande framsteg har uppnåtts i någon avgörande fråga – palestiniernas rätt att återvända, Jerusalems ställning, den palestinska statens permanenta gränser och inte ens i fråga om säkra passager mellan Västbanken och Gaza.

Toppmötet i juli i Camp David såg Barak och Clinton förkasta varje tanke på palestinsk suveränitet i östra Jerusalem, och Israels maximala program i fråga om detta var internationell suveränitet över delar av östra Jerusalems religiösa platser. Detta var oacceptabelt för de palestinska massorna och Arafat kunde inte göra annat än förkasta det.

Provokationen på Tempelberget var också ett resultat av regeringen Baraks isolering och desperation. Vacklande från den ena förtroendeomröstningen till den andra, övergiven av sina tidigare koalitionspartners, har Arbetarpartiet i allt större utsträckning gjort eftergifter för att lugna de mer öppet antipalestinska krafterna i Likud och den religiösa högern. Men bortom dessa kortsiktiga och opportunistiska skäl ligger en fortsatt djupgående polarisering av det israeliska samhället.

Klassarbetsblocket har drabbats hårt under 90-talet av privatiseringsprogram, arbetslöshet bland de judiska arbetarna, generalstrejker från Histadrut och själva "fredsprocessens" utveckling. Intifadan kan – genom en nationell samlingsregering – skapa sken av enhet inom det judiska folket, om inte som tidigare mellan Israels medborgare, men fortsatt motstånd och en fördjupad intifada kan slunga ut sionismen i en dödlig kris.

När väl palestinierna vaknar upp till ett nytt klassmedvetande, måste de också försöka vinna allierade bland progressiva krafter inom den israeliska arbetarklassen och intelligentian. De måste klargöra att deras syfte inte är att förvisa judiska arbetare, jordbrukare och professionella yrkesgrupper från Israel, utan att skapa ett konfessionslöst arbetarnas Palestina, där muslimer, judar, kristna, druser och ateister har samma rättigheter.

De israeliska arbetarna lider också av ökande kapitalistisk exploatering och många är missnöjda med de privilegier som getts askenazis (västeuropeiska judar). Palestinska arbetare och fattigbönder borde gå samman med de israeliska arbetarna för att kämpa mot imperialism och arbetsköparna. På detta sätt skulle den sionistiska alliansen mellan alla klasser kunna brytas upp och sionismens väpnade styrkor delvis undergrävas inifrån.

Den palestinska kampen måste försvaras mot anklagelserna från sionisterna och deras imperialistiska allierade att rörelsen är antisemitisk. Såväl en del islamister som de förtryckta och desorienterade massorna reser slagordet "död åt judarna". Att resa antisemitiska paroller kan bara skada den palestinska saken.

Det kommer att leda till att den nödvändiga propalestinska rörelsen kommer att bli liten i de imperialistiska kärnländerna. Nödvändigt därför att om Israel försöker att etniskt rensa "sin stat" och delar av de ockuperade områdena (den brutala "separations"-lösningen) kommer en massiv rörelse att behövas i Nordamerika och Europa för att stoppa det. Det kommer också att kräva enhet mellan ärliga fredskrafter och israeliska arbetare.

På samma vis kan inga block skapas eller gemensamma demonstrationer genomföras i Europa och USA med antisemitiska krafter, vare sig extremhögern, fascistiska eller (icke-palestinska) islamister. Vi skiljer mellan de upprörda palestinska massornas – felriktade och felaktiga – "antisemitism" och den hos religiösa, fascistiska antisemiter utanför den palestinska gemenskapen.

Från intifada till revolution

Under de fem år som följt på den senaste intifadan 1987 har mer än 1 200 palestinier dödats av Israel. Bara under de två veckorna sedan inledningen av den nya intifadan har omkring 100 dött.

Denna gång måste deras offer inte vara förgäves! Denna gång måste resningen leda till mer än att placera Arafat och hans kumpaner vid makten i en miniatyrstat. Denna gång måste mängden av vapen, de 30 00 medlemmarna i PNA-polisen och tanzimmilisen i lägren, vilka är en produkt av avtalen (vilket förklarar våldsamheten i den israeliska reaktionen) användas som startpunkten för självständigt och arbetarbaserat motstånd mot ockupationen.

Denna gång kan intifadan för första gången räkna med det öppna stödet från de Israel-arabiska massorna. I mer än 50 år sedan nationens grundande har Israels en miljon arabiska medborgare levt som andra klassens, i grunden, passiva medborgare. Bara en gång, 1967, bröt allvarliga våldsamheter ut i samband med en dispyt om jordexpropriationer från de israeliska myndigheternas sida. 1987 var det bara passivt stöd bland de israeliska araberna för deras palestinska bröder. De senaste protesterna, som påminner om intifadan, har aldrig tidigare haft denna omfattning i Israel.

Denna gång har palestinierna få illusioner om förtjänsterna hos det israeliska "fredslägre", en samling av medelklass och arbetararistokratiska israeler som hjälpte till att sälja Osloavtalet, lugna de israeliska araberna och hålla fram illusionen att Israel kunde leva i harmoni med en palestinsk stat. "Fredslägre" har fördömt den palestinska intifadan och ursäktat Baraks våld.

Men det första steget för de arabiska arbetarna måste bli att initiativet i klassaktioner, mot förtrycket och ockupationen. Behovet av klassoberoende, ett klassparti, ett revolutionärt arbetarparti, håller på att bli en brännande nödvändighet.

PLO måste brytas sönder. Arbetarorganisationerna borde bryta med denna folkfront med den palestinska bourgeoisien och kämpa för ett arbetarparti. Alla element bland PLO:s gräsrotter, i synnerhet de som kallar sig marxister eller leninister, måste vinnas för bygget av ett arbetarparti.

- De palestinska massorna på Västbanken, i Gaza och Jordanien har en chans att slå tillbaka den sionistiska offensiven. En omedelbar och tidsmässigt obegränsad generalstrejk i hela området, stängning av alla studenthem och affärer, massdemonstrationer och bejakande av intifadan.

- För ett villkorslöst och omedelbart slut på den militära ockupationen av alla de ockuperade områdena. Driv tillbaka de sionistiska bosättarna - frontsoldater för den sionistiska expansionen - till Israel; det kan inte bli något självbestämmande för palestinierna så länge bosättarna befinner sig där mot det palestinska folkets vilja. Öppna gränserna mellan Västbanken och Israel, avskaffa alla restriktioner för förflyttningar. Omedelbart frisläppande av alla politiska fångar och ett slut på all repressiv och diskriminerande lagstiftning.

- Förkasta Osloavtalet och överenskommelsen i Wye. Ingen återgång till "fredsprocessen". Inget vapenstillestånd. Nej till erkännande av staten Israels rätt att förtrycka en miljon av sin befolkning. För alla palestiniers rätt att återvända till sina hem och sin egendom. Ner med den sionistiska, rasistiska lagen om återvändande.

- Omedelbart bildande av folkliga kommittéer i flyktingläger, byar och på arbetsplatser för motstånd mot ockupationen. Bygg en massomfattande försvarsmilis. Ställ tanzim under kontroll av läger- och stadskommittéer och inte under PNA:s och Fatahs kontroll. För en revolutionär konstituerande församling för att diskutera vad slags stat och regering de palestinska massorna behöver.

- Vapen att ersätta stenarna med! Bredda intifadan till en kamp mot alla aspekter av nationellt förtryck och superexploatering. PNA måste avbryta alla kontakter med och samröre med IDF.

- Omedelbara fria val till alla PLO:s organ. Återkalla och ersätt de förrädare som förhandlade fram, undertecknade och röstade för avtalet! Bryt sönder PLO:s klassamarbetsallians. För de palestinska arbetarnas parti baserat på fackföreningarna. Bygg ett revolutionärt förtruppsparti bland de palestinska och israelisk-judiska proletariaten, som förbinder sig att förstöra den sionistiska staten och skapa en konfessionslös binationell arbetarstat i Palestina.

- Ovillkorligt och omedelbart stöd från de omgivande arabstaterna till intifadan! Utrustning mot stridsvagnar och helikoptrar nu. Stoppa alla oljeleveranser till Israel och USA. Bryt alla diplomatiska förbindelser och handelsförbindelser med Israel. För en arbetarbojkott av varor till och från Israel.

- I händelse av försök att iscensätta etnisk rensning från israelernas sida för att rensa fler områden från palestinier, kräver vi att alla arabstater inte bara skär av oljeleveranserna till väst utan också skickar vapen, utrustning och frivilliga till de ockuperade områdena för att bistå palestinierna och att befolkningen i Egypten och Syrien mobiliseras.

- Det arabiska toppmötet i Kairo har förrått palestinierna genom att välja att använda tomma ord istället för handlingar mot de sionistiska slaktarna. Över hela Mellanöstern måste massorna kämpa mot sina egna regeringars stöd till förräderiet mot palestinierna.

- För massdemonstrationer i Kairo, Beirut, Jordanien och Damaskus mot Israel och de arabiska härskarnas passivitet. Den enda lösningen på årtionden av förtryck och krig är den permanenta revolutionen, störtandet av regionens borgerliga regeringar och skapandet av Mellanösterns socialistiska federation.